

[J. O. Krag.]

træder i relief, når man sammenligner disse 320 mill. kr. med den lange liste over nedskæringer og besparelser. Tænk, hvad der til mange gode formål er skåret væk af penge fra statens udgiftsliste af langt mindre størrelsesorden end det, der her er tale om, også beløb af omtrent lige så stor størrelsesorden. Med et pennestrøg lader man penge gå ud af statskassen, som i beløb er større end det, man har skåret boligfonden ned med. Andre ordførere har nævnt det, man sparer ved at nægte skolebørnene gratis ferierejser med DSB. Ja men dér kan man jo slet ikke nævne noget beløb, for man sparer ingenting ved det; man generer bare børn fra mindrebemidlede hjem. Men jeg siger dette, for at man ikke skal tro, at dette lovforslag ikke medfører tab af penge for statskassen; det gør det. I indeværende finansår må det være de 320 mill. kr., der er provenutabet, og i kommende finansår er det formentlig et større beløb. Det skal man være klar over.

Det, der er betænkeligt, og det, der viser, hvor uendelig farligt det er at knæsette det princip, der her knæsettes — finansministeren prøver at redde sig uden om princippet ved at sige, at det jo i forvejen er sådan, at de erhvervsdrivende kan styrke deres kasse med indkrævede afgifter, indtil de skal betales; ja, det ved jeg da godt, sådan har det altid været, og det er der ikke et menneske der har bestridt — nej, det, der er det farlige, det er, at man tillader, at et skatteopkrævende erhverv simpelt hen kan beholde de penge, som man har opkrævet på samfundets vegne, og som skulle tilbage til statskassen. Når man så spørger finansministeren: ja men hvad nu, hvis andre erhverv, der kan påvise at være i en lige så alvorlig stilling, beder om det samme? — ja, siger finansministeren, så skal de også have lov til det. Tænk, hvilket skråplan man her er inde på. Jeg beder det høje ting prøve at overveje, hvad det kan føre til af ulykker, når kildeskatten kommer — hvis den kommer, men det gør den vel. Det er noget overordentlig farligt, regeringen her søger at friste folketinget til.

Så siger man til mig — og det måtte jeg vel have ventet, sådan er det jo, når en modpart i en diskussion mangler argumenter; så kører man på dette her: det kan du

selv være — man spørger, hvad jeg så ville foreslå, og det er en hemmelighedsfuld gåde, hvad socialdemokratiet ville have gjort. Ja men det står jo i dagsordensforslaget. Heri står det jo, at vi opfordrer regeringen til i stedet for dette makværk at optage forhandlinger med de pågældende erhvervsgrupper, herunder landbrugets kompensationsudvalg. Det vil sige, at man skulle forhandle åbent — for åbent tæppe, ikke for nedrullede gardiner — en anden ordning med landbrugserhvervet og komme til folketinget med den. Det er ikke sådan, at vi fra socialdemokratiets side stiller os afvisende til at hjælpe landbruget. Jeg tror, mange danske landmænd ville foretrække den fremgangsmåde, vi her har foreslået.

Det måtte meget muligt, som den radikale ordfører var inde på det, blive en låneordning, og det er da klart, at hvis man giver hjælpen til dem, der ansøger, fordi de kan bevise at være i trang, så får man en langt mere økonomisk anvendelse af lånemidlerne og ville være i stand til at give de landmænd, der virkelig behøver pengene, en langt bedre hjælp end den, de nu får ved regeringens ordning her.

Jeg kan da tilføje, at vi i den forrige regerings tid var inde på nødvendigheden af at tilføre landbruget kapital og i den forbindelse var inde på nødvendigheden af at optage udenlandske lån med dette formål for øje. Det er altså ikke sådan, at vi — som finansministeren var lige ved at antyde det — blot afviser regeringens dårlige forslag og ikke selv kan antyde, i hvad retning vore egne tanker går.

Hr. Henry Christensen siger, at jeg skal ikke fæste lid til, at venstre for at opnå denne ordning har sat sin deltagelse i regeringen på spil, og at det er ønsketænkning. Ja, det kan vel være rigtigt, at det kan være et ønske. Hvis regeringen, såfremt venstre ikke var med i den, ville lade være med at komme med lovforslag af en så tvivlsom art, så måtte vi naturligvis ønske, at venstre ikke var med. Men i øvrigt er jeg da i tvivl om, om det ville være en svækkelse af regeringen, hvis venstre ikke var med.

Dette lovforslag er, som Jyllands-Posten skriver, set fra alle synspunkter utilfredsstillende. Det er, som om man må konstatere, at regeringen efter i begyndelsen af sin tilværelse at have nøjedes med de næst-